

Dragoste,... ce-ai izvorît!

Flavius Laurian Duverna

Dragoste,... ce-ai izvorît!

Dragoste,... ce-ai izvorît,
Din Veșnicul Dumnezeu,
În spectrul de curcubeu,
Pe pământ Tu-ai coborît
Pe cel mai simplu traseu!

Ai lăsat cerul prea sfânt
Dezbrăcând Divinitatea
Ca să-mbraci umanitatea,
Și-n planul de pe pământ
Întrupat, ca să ai partea.

Ți-ai lăsat sus... veșnicia,
Ca prin jertfa salvatoare
Și slujba-Ți mântuitoare,
Să re-aduci, iar armonia
Cu lumea cea muritoare!

Astfel, Tu Te-ai contopit
Cu-a omului... zlabă ființă
Prin cereasca Atotștiință,
Spre-a putea... fi mântuit
Neprihănit, prin credință.

Ai demonstrat la Golgota
În lupta grea ce s-a-ncins
Cum păcatu-a fost învins,
Că-și merită-n final nota
De-a plăti-n focul aprins!

Și când șters o fi complet
Și uitat, îi va fi-nțelesul -
Și pierdut i-o fi și mersul,
Susurul cel bland și încet
Va pulsa în tot Universul.

Flavius Laurian Duverna